

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupíčkové v právní věci žalobce: **Mgr. Marek Konečný**, se sídlem třída Tomáše Bati 201/8, Zlín, insolvenční správce úpadkyně Diana Fish spol. s r. o., se sídlem třída 5. května 1082, Pečky, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2019, č. j. 54 Af 19/2018 - 82,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 8. 12. 2017, č. j. 52977/17/5300-22443-711745, žalovaný zamítl odvolání úpadkyně a potvrdil 24 dodatečných platebních výměrů na daň z přidané hodnoty v celkové výši 18 189 343 Kč a na související penále za zdaňovací období duben 2012 až duben 2014 vydaných Finančním úřadem pro Středočeský kraj (dále jen „správce daně“) dne 10. 1. 2017.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), který usnesením ze dne 30. 1. 2019, č. j. 54 Af 19/2018 - 82, uložil žalovanému povinnost doručit žalobci napadené rozhodnutí a předložit soudu doklad o tomto doručení ve lhůtě 30 dnů (výrok I.). Dále krajský soud tímto usnesením rozhodl, že J. A., není osobou zúčastněnou na řízení (výrok II.). Krajský soud v odůvodnění usnesení uvedl, že prohlášením konkursu na majetek úpadkyně v souladu s § 246 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „insolvenční zákon“), vznikla žalobci jakožto insolvenčnímu správci úpadkyně povinnost zajišťovat plnění jejich daňových povinností a s tím související procesní práva a povinnosti. Neuplatní se tedy subsidiární norma obsažená v poslední větě § 140d odst. 1 insolvenčního zákona aplikovaná rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v nedaňové věci řešené pod sp. zn. 4 As 149/2017. Na insolvenčního správce přešlo též procesní právo podat na ochranu majetkové podstaty úpadkyně správní žalobu.

Žalovaný proto byl povinen napadené rozhodnutí zaslat žalobci. Protože tak neučinil, nezbylo soudu, než postupovat podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 2 As 27/2004 - 78, publ. pod č. 450/2005 Sb. NSS, a žalovanému uložit, aby napadené rozhodnutí žalobci dodatečně doručil a doklad o tom předložil soudu k založení do správního spisu. Po splnění této povinnosti žalovaným budou řádně splněny procesní podmínky a soud bude moci přistoupit k meritornímu projednání žaloby. Krajský soud dále konstatoval, že J. A. jako přihlášený věřitel úpadkyně, který popřel související pohledávku přihlášenou správcem daně a vede ve vztahu k ní incidenční spor podle § 200 insolvenčního zákona před insolvenčním soudem, nesplňuje zákonnou podmínku přímého dotčení na svých veřejných subjektivních právech nezbytnou k tomu, aby mohl být osobou zúčastněnou na řízení.

[3] Proti výroku I. tohoto usnesení podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, ve které vyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím soudu a navrhl, aby Nejvyšší správní soud výrok I. napadeného usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[5] Důvody nepřijatelnosti kasační stížnosti jsou upraveny v § 104 s. ř. s. Podle odst. 3 písm. b) tohoto ustanovení je nepřijatelná kasační stížnost proti rozhodnutí, jímž se pouze upravuje vedení řízení.

[6] Předpokladem podřízení konkrétního usnesení (rozsudkem k úpravě vedení řízení nikdy nedochází) do této kategorie je podmínka, že takovým rozhodnutím nesmí dojít ke zkrácení práv účastníka řízení. Soudní řád správní neobsahuje žádnou definici, o jaká konkrétní rozhodnutí by se mělo jednat. Judikatura Nejvyššího správního soudu proto vymezila, že o rozhodnutí, kterým se pouze upravuje vedení řízení, jde např. v případě výzvy k odstranění vad podání (§ 37 odst. 5 s. ř. s.), výzvy k úhradě soudního poplatku, usnesení o osvobození od soudních poplatků (§ 36 odst. 3 s. ř. s.), usnesení o spojení věci či vyloučení věci k samostatnému projednání (§ 39 s. ř. s.), usnesení o prominutí pořádkové pokuty (§ 44 odst. 1 s. ř. s.), či usnesení o přerušení řízení (§ 48 s. ř. s.). Kasační stížnost je nepřijatelná i stran veškerých procesních usnesení vydávaných předsedou senátu (samosoudcem) při jednání (odročení věci, pokračování v jednání, skončení dokazování apod.). Účelem těchto rozhodnutí tedy musí být záležitosti procesního rázu, které by neměly zasahovat vážným způsobem do právní sféry účastníků řízení a neměly by mít zásadní vliv na finální rozhodnutí ve věci. Přijatelnost kasační stížnosti proti takovým usnesením nemůže založit ani nesprávné poučení krajského soudu, že kasační stížnost je přijatelná (viz k tomu usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2004, č. j. 3 Ads 37/2004 - 36, publ. pod č. 737/2006 Sb. NSS).

[7] Jak vyplývá z napadeného usnesení, krajský soud se nejprve zabýval tím, zda jsou splněny podmínky řízení o podané žalobě. Přitom dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí nebylo doručeno žalobci (insolvenčnímu správci úpadkyně). Krajský soud proto na danou věc aplikoval závěry obsažené v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 2 As 27/2004 - 78, publ. pod č. 450/2005 Sb. NSS, že „nedostatek řádného doručení tohoto rozhodnutí příslušnému účastníkovi řízení (žalobci),

pokračování

spočívající v tom, že rozhodnutí bylo v rozporu s ustanovením § 25 odst. 3 správního řádu doručeno přímo účastníkovi řízení, a nikoli jeho zástupci, brání rozhodnutí o žalobě (přezkoumání vlastního napadeného správního rozhodnutí). Jestliže žaloba přes tuto vadu doručení správního rozhodnutí byla podána, jedná se o nedostatek žaloby (nedostatek podmínky řízení) odstranitelný. Samotná tato skutečnost (vada doručení) není bez dalšího důvodem k odmítnutí žaloby pro předčasnost [§ 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Pokud soud, u kterého byla podána taková žaloba, zjistí - obvykle z vyžádaného správního spisu žalovaného - že rozhodnutí nebylo zástupci žalobce doručeno, uloží usnesením žalovanému doplnit spis (řízení) o doklad o doručení rozhodnutí tomuto zástupci účastníka řízení. Protože teprve tímto doručením bylo napadené správní rozhodnutí řádně oznámeno, plyne až od tohoto okamžiku lhůta k případnému rozšíření žaloby na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo k rozšíření o další žalobní body (§ 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.). Z hlediska těchto právních závěrů není podstatné, zda žalobu podal přímo příslušný žalobce, nebo jeho zástupce, který zastupoval žalobce ve správním řízení (a který se o napadeném rozhodnutí dozvěděl jinak než na základě řádného doručení).“ Krajský soud proto uzavřel, že k tomu, aby mohl žalobu meritorně projednat, je nejprve nutné zajistit, aby stěžovatel doručil žalobci napadené rozhodnutí. Za účelem odstranění tohoto nedostatku podmínky řízení vydal kasační stížností napadené usnesení, kde výrokem I. uložil stěžovateli, aby žalobci doručil napadené rozhodnutí a doklad o tomto doručení ve stanovené lhůtě předložil soudu. Je přitom zřejmé, že tímto výrokem krajský soud nijak nezkrátil práva žádného z účastníků řízení ani vážným způsobem nezasáhl do jejich právní sféry.

[8] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že rozhodnutí krajského soudu vydané za účelem odstranění nedostatku podmínky řízení, který brání meritornímu projednání žaloby, lze podřadit do kategorie rozhodnutí, jímž se pouze upravuje vedení řízení. V souladu s § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. je kasační stížnost směřující proti takovémuto procesnímu rozhodnutí nepřipustná. Nejvyššímu správnímu soudu tedy ze zákona nepřísluší hodnotit věcnou správnost výroku I. napadeného usnesení krajského soudu. V této souvislosti Nejvyšší správní soud uvádí, že poučení krajského soudu o tom, že proti jeho rozhodnutí je přípustná kasační stížnost, se vztahuje pouze k výroku II. tohoto usnesení, jímž krajský soud rozhodl o tom, že určitá osoba není osobou zúčastněnou na řízení ve smyslu § 34 s. ř. s.

[9] Kasační stížnost stěžovatele tedy směřovala proti rozhodnutí, jímž se pouze upravuje vedení řízení, a proto ji Nejvyšší správní soud podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

[10] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že nezpochybňuje tvrzení stěžovatele, že žalobou napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno již dne 2. 7. 2018, a to jako příloha sdělení č. j. 26454/18/5300-22443-711745. Tato skutečnost vyplývá ze správního spisu a potvrdil ji ostatně i sám žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti. Krajský soud tedy vydal předmětné usnesení za situace, kdy jím uložená povinnost již byla fakticky splněna. Tato okolnost však nemůže mít vliv na výše uvedený závěr o nepřipustnosti kasační stížnosti. Pokud jde o argumentaci stěžovatele, že žalobci jako insolvenčnímu správci úpadkyne nesvědčí žalobní legitimace ve smyslu § 65 s. ř. s., je třeba uvést, že posouzení této otázky dosud nemůže být předmětem věcného posouzení Nejvyšším správním soudem, neboť to

není vzhledem k procesnímu charakteru stížností napadeného usnesení předmětem tohoto řízení. Nejvyšší správní soud se touto otázkou proto nyní nemohl zabývat.

[11] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona, podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. července 2020

Mgr. David Hipšr
předseda senátu